

EMEK

CHP BEŞİKTAŞ GENÇLİK ÖRGÜTÜ RESMİ YAYINIDIR

Türkiye

**Basın Özgürlüğünde
Sınıfta Kaldı**

"Bu konuda İstikrarlıyız"

Sayfa 10

DENİZ GEZMİŞ

*"Öldürdünüz mü sandın beni cellat,
6 Mayıs'ta?"*

Sayfa 22

DUBLE YOL SUZLUK

"DURMAK YOK YOLA DEVAM"

Sayfa 21

KÖY ENSTİTÜLERİ

*Neden Açıldı,
Nasıl hizmet verdi,
Neden Kapatıldı.*

Sayfa 28

SOMA KATLIAMI

Sayfa 6

EMEĞİN 1 GÖZYAŞLARI MAYIS

Sayfa 16

“Türk genci, devrimlerin ve cumhuriyetin sahibi ve bekçisidir. Bunların gereğine, doğruluğuna herkesten çok inanmıştır. Yönetim biçimini ve devrimleri benimsemiştir. Bunları güçsüz düşürecek en küçük ya da en büyük bir kıpırtı ve bir davranış duydu mu; “Bu ülkenin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adalet örgütü vardır.” demeyecektir. Elle, taşla, sopa ve silahla; nesi varsa onunla kendi yapıtını koruyacaktır.

Polis gelecek, asıl suçluları bırakıp suçlu diye onu yakalayacaktır. Genç, “Polis henüz devrim ve cumhuriyetin polisi değildir.” diye düşünecek; ama hiç bir zaman yalvarmayacaktır. Mahkeme onu yargılayacaktır. Yine düşünecek, “Demek adliyeyi ıslah etmek, rejime göre düzenlemek lazım.” diyecektir.

Onu hapse atacaklar. Yasal yollarla karşı çıkışlarda bulunmakla birlikte; bana, başbakana ve meclise telgraflar yağdırıp haklı ve suçsuz olduğu için salıverilmesine çalışılmasını, kayrılmasını istemeyecek. Diyecek ki: “Ben inanç ve kanaatimin gereğini yaptım. Araya girişimde ve eyleyimde haklıyım. Eğer buraya haksız olarak gelmişsem, bu haksızlığı ortaya koyan neden ve etkenleri düzeltmek de benim görevimdir.” İşte benim anladığım Türk genci ve Türk gençliği!”

K. Atatürk

EDİTÖR

Ülkemizde, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nın kutlama yerinin Taksim Meydanı olduğu konusu artık tartışmaya kapınamalıydı...

1977 1 Mayıs'ında, 34 vatandaşımızı feci şekilde katlederek yangına çevirdikleri yüreklerimizin, ancak her sene kayıplarımızı tam da yerinde yani Taksim'de anarak bir nebze olsun soğuyacağını göz ardı etmemelilerdi. Bizler Taksim'deki ısrarımızı böylesine anlamlı bir temele dayandırırken, iktidardan gelen Yenikapı alternatifi bir o kadar anlamsız kalmaktaydı. İktidar;

kendinden olmayanın, sesi fazla çıkanın, hakkını arayanın, insanca ve insan onuruna yaraşır şekilde yaşamak isteyenlerin ve aydınlık Türkiye yolunda çaba verenlerin omuz omuza gelerek hep bir ağızdan faşizme lanetler okumasından ve bu birlikten güç doğacak olmasından o kadar korktu ki Gezi'nin, yolsuzluk operasyonunun ve daha onlarca direnişimizin intikamını alırcasına, bizi akli sıra Taksim'den ederek cezalandırmaya çalıştı. Çünkü iktidar olduğunu iddia edip 21. yüzyılın belki de en faşist tutumlarıyla bizi yönetmeye çalışanlara göre; biz biat etmeyenler, özgürlüğe dokundurtmayanlar, mücadeleyi elden bırakmayanlar ve güzel bir ülkede yaşamının hayalini kuranlar olarak böyle bir cezayı çoktan hak etmiştik.

Yasaklanan yalnızca Taksim'e çıkmak değildi. Taksim'e çıkan yollara, hatta Taksim'e çıkan yollara çıkan yollara bile geçit verilmeyerek şehrin ulaşımı adeta durdurularak, neredeyse olağanüstü hâle varacak önlemler alındı. Biz yalnızca bayram etmek istemişken, ellerimizde çiçek, dilimizde kardeşlik türküleriyle bir gün olsun emeği hep beraber kutsayalım demişken, karşımıza kapkara geçmişleriyle TOMA'lar ve 40.000 kişilik polis ordusuyla çıktılar o geçit vermedikleri caddelerde. Oysa biz o gün, o TOMA'ların karanlık geçmişlerini de unutmayarak, Gezi direnişinde şehit verdiğimiz arkadaşlarımızın da ruhlarına birer "unutmadık" üfleyecektik. Hem de uğruna öldükleri ağaçların gölgesinde, Gezi Parkı'nın dibinde.

Keşke gözüne hırs perdesi inmiş iktidar da unutmasaydı, bizim sorumluluğu bizzat Yüce Atatürk'çe omuzlarına yüklenenler olduğumuzu. Ata'mızın, aslında Bursa Nutku'nda bizi böyle haller için nasıl da yetkilendirdiğini fakat bizlerin hala taşma sınırında olan sabrımıza son bir gayretle mukayyet olmaya çalışarak kendimizi tuttuğumuzu...

Artık insanlık sınırını çoktan aşmış olan polis müdahalelerine, eylemcilerce karşılık vermenin, meşru müdafaa olarak sayılabileceği tartışmalarının başlamış olduğu şu günlerde, bizler sağduyumuzu koruyup şiddete başvurmazken, elinde sapanı ve içindeki öfkesiyle sonuna kadar gererek bizlere nişan alan 'emir kullarının' ortaya çıktığı bir 1 Mayıs'ı geride bırakmış olduk.

Vali Hüseyin Avni Mutlu'nun bir gün öncesinden yaptığı açıklamalar, hem aklımıza hakaret niteliğinde hem de onurumuzu hiçe sayar cinstendi. Vali Bey, 1 Mayıs günü deniz yoluyla ulaşımı dokunmadıklarını ve 'yalnızca' Beşiktaş, Üsküdar, Kadıköy ve Sirkeci iskelelerinde ulaşımı durduklarını, bunlar dışındaki hatların gayet güzel çalışacağını buyurdular. Yani Adalar'a gitmek istiyorsak önümüzde hiçbir engel yoktu. Zaten onlara göre evden hiç çıkmıyaydık ve kutlama teşebbüsünde dahi bulunmasaydık 1 Mayıs ne kadar da güzel olacaktı.

Kişiliği, zekâsı ve duyarlılığıyla meclisteki parlayan yıldızımız, İstanbul milletvekilimiz Şafak Pavey'in, gözaltına alınmak istenen genci emir kullarının elinden almaya çalışırken yere düşürülmesi, arbedede itilip kakılmak istenmesi ve dahası gözaltına alınmakla tehdit edilmesi skandalı ise asla hafızalarımızdan silinmeyecek.

Ali İsmail'in de dediği gibi: "Korkacak, titreyecek, yıkılacak bu adi hükümet." İşçinin, emekçinin hakkını yiyip ceplerini, ayakkabı kutularını, banka kasalarını dolduranlara; faşist yönetime, hastalıklı diktaya, gencecik arkadaşlarımızın canını gözünü kırpmadan alanlara inat biber gazlı, TOMA'lı, plastik mermili, coplu, gözaltılı, bol direnişli bir işçi bayramını daha geride bıraktığımız şu günlerde aydınlık yarınlarda ve bayram gibi 1 Mayıs'larda buluşmak dileğiyle...

Komisyon Başkanı:

Yavuz Taşkın

IT Grubu:

Necmi Güler
Güney Güven Çalışkan

Dergi ve Yazı Grubu:

Alican Şen
Berfin Mordeniz
Berkay Kemahli
Sinem Çalışkan
Naz Özdaş
Osman Karaman
Cihan Yarlı

Redaksiyon Grubu:

Berfin Mordeniz
Sinem Çalışkan

Sosyal Medya Grubu:

Onur Şahin
Alican Kılıçarslan
Fulya Bozbay

Editör:

Alp Sunay
İbrahim Domaç

**CUMHURİYET HALK PARTİSİ
BEŞİKTAŞ GENÇLİK ÖRGÜTÜ
ADINA İMTİYAZ SAHİBİ
CHP BEŞİKTAŞ
İLÇE SEKRETERİ
M.SELAHATTİN KABİLOĞLU**

CHP

TÜRKİYE'NİN BİRLEŞTİRİCİ GÜCÜ

6. SOMA KATLİAMI

13 Mayıs 2014 itibariyle Cumhuriyet tarihinin en büyük iş cinayetini yaşadı.

9. KAZA DEĞİL CİNAYET

Binlerce insan sokağa döküldü.

34. ALMANLARDAN ERDOĞAN'A BÜYÜK TEPKİ

Der Spiegel'de yayınlanan, "Cehenneme kadar yolun var, Erdoğan" başlıklı haber sosyal medyada büyük tepki topladı.

10

TÜRKİYE

Basın Özgürlüğünde
Sınıfta Kaldı

28

KÖY ENSTİTÜLERİ

Neden Açıldı,
Nasıl hizmet verdi,
Neden Kapatıldı.

FENERBAHÇE

Neden Hedef
Alındı.

32

DUBLE YOLSUZLUK

Durmak Yok
Yola Devam.

21

12. YEREL SEÇİM 2014

14. CUMHUR, BAŞKANINI SEÇİYOR

16. EMEĞİN GÖZYAŞLARI

1 Mayıs ve emeğe verilen değer.

18. KANLI 1 MAYIS

1 Mayıs 1977 'de
Taksim Meydanında yaşananlar.

22. DENİZ GEZMİŞ

Öldürdün mü sandın beni cellat
6 Mayıs.

24. ÜÇ FİDAN

Fikirler ölmez...

26. TEK YOL KEMALİZM

"Bütün ümidim Gençliktedir."

33. AVRUPADA TÜRK DERBİSİ

Galatasaray vs. Fenerbahçe.

Türkiyede 13 Mayıs 2014 itibariyle Cumhuriyet tarihinin en büyük iş cinayetini yaşadı. Resmi rakamlara göre 283 madencimiz hayatını kaybederken yer altında kalan 200'e yakın işçimize hala ulaşılammaması felaketin boyutlarının vehameti konusunda her geçen gün milletimizi umutsuzluğa düşürmekte... Recep Tayyip Erdoğan tarafından " Ölmek bu mesleğin fitratında var. Bunlar olağan şeylerdir. Literatürde iş kazası denen bir olay vardır." Şeklinde normalleştirilmeye çalışılan bu elim faciavicdan ve akıl sınırlarını zorlayan bir aklama sürecinden geçirilmeye çalışılmaktadır. Peki Soma'da ne olmuştur? İş kazalarının %98 oranında indirilebildiği günümüz dünyasında Soma felaketi kaderci bir zihniyet ve fitrat meselesiyle açıklanabilir mi? İşte bu haberimizde başlangıcından itibaren Soma'yı ve Soma felaketinin getirildiği noktayı irdeleyeceğiz.

- 2004 ve 2005 yılında 5117 sayılı Maden Kanunu'nda yapılan değişikliklerle hükümetin neo-liberal politikaları doğrultusunda ma-

dencilik sektörü hiç olmadığı kadar özel sermayenin inisiyatifine bırakıldı.

- 9 Temmuz 2013'te Soma Holding facianın meydana geldiği Eynez bölgesine yakın Işıklar bölgesindeki maden ocağının işletmeciliğini devraldı. Açılışa katılan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, maden ocağını "örnek alınacak niteliklere sahip, işçi güvenliğini ön planda tutan" bir işletme olarak tanımladı.

- 29 Nisan 2013'te Soma Holding Yönetim Kurulu Başkanı Alp Gürkan Dünya gazetesine verdiği röportajda madenle alakalı olarak "Kaza anında 500 işçinin 20 gün süreyle yer altında yeme-içme ihtiyacını karşılayacak oksijen bağlantısının kurulduğu yaşam odaları oluşturduk." açıklamasını yaptı.

- 29 Nisan 2014 tarihinde CHP Manisa Milletvekili Özgür Özel tarafından verilen ve diğer muhalefet partilerinin de desteğini alan Soma madenlerinin denetiminin araştırılmasına yönelik soru önergesi AKP vekillerince red edildi. AKP Milletve-

kili Şamil Tayyar birkaç gün sonra katıldığı televizyon programında önergeyi "faso fiso" olarak nitelendirdi.

- 13 Mayıs 2014 saat 12.50 sularında Soma Eynez madeninde trafo kaynaklı olduğu iddia edilen büyük bir yangın meydana geldi. Yangına ilk müdahale yaklaşık yarım saat sonra başlatılabildi. Yerin yaklaşık 2000 metre altında kalan madenciler için pompalanan oksijen yangının büyümesine sebep oldu.
- Arama-kurtarma çalışmalarının ilk saatlerinde 15 olarak verilen ölü sayısı 6 saat içerisinde önce 166 akabinde 201 olarak belirtildi. 14 Mayıs günü saat 15.55 itibariyle bu rakam 238'e yükseldi, akşam saatlerin de ise Enerji Bakanı Taner Yıldız resmi

önüne serdi. Aynı saatlerde Başbakanlık Müşaviri Yusuf Yerkel ise başbakanı protesto eden bir genci tekmeledi.

- DİSK, KESK, TTB ve TMMB faciaya olan tepkilerini göstermek ve iş güvenliği konusundaki eksikliklere dikkat çekmek amacıyla 15 Mayıs Çarşamba günü iş bırakma ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Müdürlükleri'ne yürüme kararı aldı.
- MHP lideri Sn. Devlet Bahçeli ve Cumhurbaşkanı Sn. Abdullah Gül konuyla ilgili incelemelerde bulunmak üzere 15 Mayıs Perşembe günü Soma'yı ziyaret etti.
- Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, 6 Mayıs Perşembe günü sabah saatlerinde yaptığı açıkla-

ölü sayısını 283 olarak açıkladı. İşçilerin bir kısmının taşeron olarak çalıştırılmasından dolayı yerin altında kalan işçi sayısı net olarak açıklanamadı.

- Soma'da yaşanan elim olay üzerine 3 günlük ulusal yas ilan edildi.
- CHP lideri Sn. Kemal Kılıçdaroğlu ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan olayla ilgili incelemelerde bulunmak üzere 14 Mayıs Çarşamba günü Soma'ya gitti.
- Ziyareti esnasında talihsiz açıklamalarda bulunan ve halkın sert tepkisi ile karşılaşınca çareyi bir süper markete sığınmakta bulan Başbakan Erdoğan market girişinde kendisine tepki gösteren bir genci yumruklayarak tahammülsüzlüğünü bir kez daha gözler

mada: hala madende bulunan işçi sayısını 18-19 olarak tahmin ettiklerini ve vefat eden işçi sayısının 300 ile nihayetlenmesini beklediklerini belirtti.

- Soma Holding A.Ş. yetkilileri 16 Mayıs Perşembe günü yaptıkları basın toplantısında olayla alakalı olarak; olay esnasında yer altında 787 işçi olduğu, 363 işçinin kendi imkânlarıyla madenden kurtulduğu, 122 işçinin yaralı olarak hastanelere sevk edildiği, 284 işçinin hayatını kaybettiği ve 18 işçinin hala madende olduğu bilgisini verdiler. Olayın sebebiyle alakalı kendilerinin de kesin bir bilgiye sahip olmadığı açıklaması yapan yetkililer buna rağmen kazada hiçbir ihmallerinin olmadığını belirttiler.

Melike E. Yılcı.

MADENCİLER ONURUMUZDUR

CHP Beşiktaş Gençlik Örgütü olarak 19 Mayıs'ta Atamızı ve Soma'da hayatını kaybeden madenci kardeşlerimizi anmak için toplandık.

Soma'da yaşanan ve resmi rakamlara göre 301 işçimizin hayatını kaybetmesiyle neticelenen elim facia tüm Türkiye'yi derin yasa boğdu. Faciada hayatını kaybeden işçilerimizi anmak ve olayın sorumlularını protesto etmek için ülkenin dört bir yanında milyonlarca vatandaşımız sokaklara döküldü.

Türkiye'nin bir geleneği haline gelen ağır polis müdahalesi bu protestolara da damgasını vurdu. Tüm Türkiye'nin ortak acısı olarak paylaşılması gereken bu vahim olay bile maalesef bizi bir arada tutamadı ve halkla polisin karşı karşıya gelmesi ile neticelendi.

İstanbul'da halk 14 Mayıs Çarşamba günü Soma'da yaşanan elim faciayı ve olayın sorumlularını protesto etmek için sokaktaydı. İlk protesto öğlen saatlerinde Soma Holding AŞ'nin Levent'teki plazasının önünde gerçekleşti. Yapılan basın açıklamasının ardından

polisler, plazanın bulunduğu sokağı çevreleyip başka vatandaşların bölgeye girişine engel oldular.

Akşam saatlerinde ise binlerce duyarlı vatandaşımız bu kez DİSK ve KESK önderliğinde Tünel'den Taksim'e doğru yürüyüşe geçmek istedi. Ancak yürüyüşün başlamasından kısa bir süre sonra polis biber gazı ve tazyikli su ile vatandaşlara müdahale etti. Müdahale sonrası 10 vatandaşımız gözaltına alınırken, pek çok vatandaşımız da biber gazı ve tazyikli sudan etkilendiler. Aynı gün ODTÜ ve Kızılay'da da yürüyüş yapmak isteyen gruplara polis izin vermedi ve biber gazıyla müdahale etti.

İzmir'de de Gündoğdu ve Basmane meydanlarında toplanıp Soma'daki elim faciayı protesto etmek isteyen vatandaşlar polisin sert müdahalesi ile karşı karşıya kaldı.

TÜRKİYE BASIN ÖZGÜRLÜĞÜNDE SINIFTA KALDI

Freedom House, merkezi Washington'da bulunan bir sivil toplum kuruluşu. Geçtiğimiz günlerde yayınladığı "Dünyada basın özgürlüğü" raporunda Türkiye'de hâlâ belirli bir kesim tarafından var olduğu iddia edilen basın özgürlüğünün aslında ülkemizde olmadığı gerçeğini bir tokat gibi yüzümüze vurdu.

Bizler aslında bunu biliyor muyduk? Cevabı tabi ki **"Evet"**...

Yayınlanan raporda; Gezi Parkı direnişinde eylemleri takip eden gazetecilerin güvenlik güçleri tarafından hedef alındığı, 17 Aralık Yolsuzluk ve

Rüşvet Operasyonu'nun ardından ise bazı gazetecilerin işlerine son verilmesi için baskı uygulandığına dikkat çekildi.

Gezi Parkı direnişi süresince birkaç televizyon kanalı, gazete ve haber sitesi dışında hiçbir yerden gelişmeleri öğrenemedik. Yayınlananlar insan beynini gün geçtikçe körelten, sadece eğlence toplumu yaratmaya yönelik diziler ve yarışma programları oldu. Bu arada **"Penguin"** medyasını da unutmamak lazım...

Dizileri, yarışma programlarını izlemek, yayınlamak suç mu? Değil. Ancak ülkede insanlar orantısız güce karşı mücadele verirken, altı gencecik insan hayatını kaybederken, anneler gözyaşı dökerken görmezden gelmek bir vicdan suçu...

Bir tarafta yandaş medya, bir tarafta kaleminden vazgeçmeyen gazeteciler...

Gezi Parkı direnişinde aslında pek de yabancı olmadığımız bu isimleri bir kez daha gördük.

KALEME VURULAN ZİNCİRLER

Basın özgürlüğünün gerilemesinde kalemlerine zincir vurulmasına ses çıkarmayan gazetecilerin büyük bir payı var. Kimi gazeteciler bu zinciri kendi elleriyle takıyor...

Hiçbir zaman unutulmamalıdır ki; bir gazetecinin kalemi onurudur, emeğidir. Yıllarca cezaevinde yazdıkları kitaplar, notlar, yaptıkları haberler delil gösterilerek, iftiharlarla hapis yatan gazeteciler Türkiye’de basın özgürlüğü olmadığının en büyük kanıtlarından biridir.

SİZİN YANDAŞ MEDYANIZ VARSA BİZİM DE SOSYAL MEDYAMIZ VAR

Sosyal medya aracılığıyla özellikle Gezi Parkı direnişi sürecinde **“vatandaş gazeteciliği”** başladı.

Vatandaşlar çektikleri fotoğrafları, bulundukları yerdeki önemli gelişmeleri sosyal medyada paylaşarak yoğun bir bilgi akışı sağladı.

Yani işin özü **“Sizin yandaş medyanız varsa bizim de sosyal medyamız var”** denildi.

Hepimizin dileği; her gün bir adım daha aydınlık günlere yaklaşalım, bir adım daha ağzımıza çekilmeye çalışılan bantlardan, hayatımıza takılmaya çalışılan zincirlerden kurtulalım ve **“3 Mayıs Dünya Basın Özgürlüğü Günü”** nü gerçekten özgür bir şekilde kutlayalım.

Özgürlüğe, huzurlu bir hayata ulaşmayı ancak el ele, insanlar arasında din-dil-ırk -mezhep ayrımı yapmadan, hoşgörü ve sevgi ile başarabiliriz.

Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk’ün aydınlattığı yolumuzda, O’nun ışığıyla nice aydınlık günlere...

Sinem ÇALIŞKAN.

YEREL SEÇİM 2014

Türkiye bir yerel seçimi daha geride bıraktı. Seçim sonuçlarının değerlendirmesini yapmadan önce seçim öncesi yaşanan süreci değerlendirmekte yarar var. Türkiye belki de ilk kez bir belediye seçimini genel seçim havasında geçirdi. Yerel seçim atmosferini böylesine değiştiren en önemli faktör ise şüphesiz 17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'ydü. Operasyon kapsamında başta 3 bakanın oğlu olmak üzere birçok bürokrat ve işadama gözaltına alınarak tutuklandı. 25 Aralık tarihinde başbakanın oğlunu da içine alacak şekilde hazırlanan ikinci dalga ise hükümetin hukuka aykırı tedbirleriyle savuşturuldu. Normal bir ülkede iktidarı sokacağı çıkamaz hale getirecek çapta olan bu operasyon, başlangıçta AKP'yi de kuşkusuz derin bir girdabın içine sokmuştu. AKP'nin hukuki kanallara set çekmesi, savaşın diğer aktörü cemaatin dava konusu ses kaydı ve görüntüleri internet yoluyla kamuoyuna sunmasıyla olay boyut değiştirdi. Bu nokta

yerel seçimin bambaşka bir havaya bürünmesi yolunda bir mihenk taşı oldu. CHP yıllardır AKP'yi yolsuzluk iddialarıyla vurmaktaydı ve ilk kez bu argümanını sağlam temellere oturtacak bir altyapı, bir kanıtlar silsilesi ortaya çıkmıştı. Günden güne ortaya çıkan ses kayıtlarıyla birlikte CHP seçim kampanyasının merkezine yolsuzlukları oturttu. Bunun karşısında Tayyip Erdoğan ise meseleyi sığ ama pragmatist bir yaklaşımla dış güçlerin ülkeye müdahalesi vurgusuyla, kafası karışan seçmenin milliyetçi duygularına oynayarak onları konsolide etme uğraşına girdi. Projelerin rafa kalktığı karşılıklı suçlamalar eşliğinde girilen seçim sonucunda AKP, beklentilerimizin aksine, son genel seçime göre yüzde 6 civarında oy kaybetmesine karşın yüzde 44'lük önemli bir oy oranıyla birinci çıktı ve belki bu orandan daha önemlisi İstanbul ve hala büyük bir şaibe altında olsada Ankara'nın idaresini elinde tutmayı başardı. Peki bunca yolsuzluğa, ortalığa

saçılan ses kayıtlarına, halkına zulmetmekten bir an dahi tereddüt etmeyen otokrat bir başbakana rağmen AKP'yi bu noktada tutan şey neydi? Bir başka bakış açısıyla, karşısında bu kadar zafiyet yaşayan bir iktidar söz konusuysa CHP'yi başarısız kılan etkenler neydi? Bu soruların öncelikli cevaplarından biri seçimde yaşanan hileler olabilir. Ancak salt seçim hileleri üzerinden yapılacak bir değerlendirme yanlış ve yetersiz olmakla mahkûmdur. AKP'nin seçimlere hile bulaştırdığı aşikârdır. Ancak bunun yanında önemli bir seçmen kitlesinin Tayyip Erdoğan'a olan bağlılığını sürdürdüğü de bir o kadar ortadadır. Bütün bunlar ışığında seçim sonuçlarını, seçimin siyasi aktörleri çerçevesinde değerlendirebiliriz.

CHP'den başlayalım; CHP elindeki yolsuzluk kozu, bunun yanında İstanbul ve Ankara'da çıkardığı güçlü adaylar sayesinde özgüveni yüksek bir seçim dönemi geçirdi. Sonuç olarak İstanbul ve Ankara'da alınan önemli oy oranlarına rağmen galibiyet elde edilemedi, ayrıca

başarı kıstası noktasında belirlenen yüzde 30'luk psikolojik sınırının altında kaldı. Bu başarısızlığın altında yatan temel nedenlerin başında cemaat-AKP savaşında doğru bir mevzi alınamamasıydı. Yıllarca birlikte sayısız hukuki felaketler yaratan bu iki gücün kavgasında, CHP iki bu iki gayrimeşru güce karşı aynı mesafede kalmak yerine cemaatle bir işbirliği görüntüsü vererek yanlış bir strateji izledi. Bununla birlikte yolsuzluk meselesine fazlasıyla bağlanılıp örgütlerin seçim faaliyetleri ve seçime yönelik koordinasyonu eksik bırakıldı. AKP açısından, seçimde yaşanan bir miktar oy kaybına rağmen belirgin bir başarının söz konusu olduğunu kabul etmeliyiz. Bunun temelde dört önemli nedeni var: Bunlardan birincisi yaşanan onca rezilliğe karşın medya kanalıyla

la halkın sağlıklı bilgilere ulaşmasının engellenmesi ve yine aynı yöntemlerle muhalefet üzerine yapılan dış güçlerle işbirliği kara propagandasıydı. İkinci temel neden ise AKP'nin yıllardır iktidar olmanın verdiği kuvvetle, devlet imkanlarını hakkaniyete sığmayacak şekilde emrine amade kılmasıydı. Tayyip Erdoğan'ın toplumun belli kesimlerinde sahip olduğu ve her şeye rağmen zarar görmeyen imajı ve son olarak temeli bozuk bir ekonomide istikrar algısı da AKP'nin oyunu büyük oranda korumasını sağladı. Bu seçimin, oyunu arttırmasına rağmen başarısız görünen diğer muhalefet partisi MHP ise, tipik sağ seçmenin ilgisini AKP'nin bu kadar çalkantılı bir dönemde bile kendi tarafına çekemedi. Kana-

atimce bunun en büyük nedeni partinin hantal yapısı ve topluma bir umut verememesiydi. BDP ise AKP ile arasında olan örtülü koalisyonu bu seçim döneminde de devam ettirerek güçlü olduğu bölgelerde elinde olan belediyelere sahip olmaya devam etti. Büyükşehirler-

de ise potansiyel Kürt oylarının AKP çevresinde kümelenmesini sağlayacak politikalar gerçekleştirerek yakın gelecekte yaşanacak gelişmelerin ilk işaret fişeklerini gözler önüne serdi. Velhasıl kelam, bunca yaşanan sıcak gelişmeye rağmen siyasi tablonun büyük oranda korunduğu bir seçimi geride bıraktık. Seçim sonuçları son yıllarda otoriterleşme sınırlarında gezinen başbakanın otokrat bir yönetimle arasındaki nüans farklarını da ortadan kaldırmasına neden olacak mahiyette gözükmemekte. Son olarak, çevremizi saran bu kara tablonun, Ankara seçiminde yaşanan açık şaibelerin AYM tarafından tescillenmesiyle bir nebze dağılması dileğiyle.

Alican ŞEN.

CUMHUR, BAŞKANINI SEÇİYOR

Türkiye yeni Cumhurbaşkanı-
nı seçecek. Bu isim sürecin so-
nunda bir **başkan** da olabilir,
diktatör de. Yani Türkiye siyasi açı-
dan yine büyük bir dönemeçte. Fakat
önce durumu anlamak ve anlatabil-
mek adına seçim sistemini özetleyelim.

“2007 yılında kabul edilen ana-
yasa değişikliğine göre Cumhur-
başkanını ilk kez halk seçecek. Cum-
hurbaşkanlığı seçimleri ağustos ayın-
da yapılacak. İlk turda (10 Ağustos
2014) cumhurbaşkanı seçilebilmek
için geçerli oyların salt çoğunluğu-
nu yani yüzde 51’ini almak gerekiyor.
İlk turda bu çoğunluğa ulaşamaması
durumunda ise ikinci tur seçime gidi-
lecek. İkinci tura (24 Ağustos 2014) ilk
oylamada en çok oy alan iki aday ka-
tılacak ve geçerli oyların çoğunluğunu
alan aday Cumhurbaşkanı seçilecek.”

Yerel seçimler aslında cumhur-
başkanlığı seçimi için çok iyi bir tahmin
sunmakta. 30 Mart Yerel Seçimleri so-
nucuna göre AKP’nin oyu %45 civarın-
da. Bu oranda unutulmaması gereken
bir nokta da ciddi usulsüzlük iddiaları.
Dolayısıyla AKP’nin görünen koşullar-
da ilk turda adayını seçtirmesi oldukça
zor. Yalnız unutulmaması gereken
bir başka nokta da yurtdışı seçmenle-

ri. Bu seçimlerde yurtdışında yaşayan
Türk vatandaşları konsolosluklarda
oy kullanabilecek. Bu oylar hesaba
katıldığında, AKP yerel seçimdeki oy
oranını koruması durumunda adayı-
nı ilk turda seçtirmek için yoğun bir
yurtdışı kampanyasına başvuracaktır.
Seçimler ikinci tura kaldığında ise bizi
çok daha farklı ihtimaller beklemekte.

Senaryo 1: Tayyip Erdoğan çok
büyük ihtimalle **AKP’nin adayı -idi-**.
Lakin son birkaç haftadır bu rüzgârın
yönünün değiştiği görülebiliyor. Bunun
en büyük sebebi olarak, Tayyip Erdo-
ğan’ın ortaya çıkan skandallar sonra-
sı çevresine olan güvensizliği göste-
rilebilir. Çünkü Erdoğan, mutlak gücü
elinde bulundurmaya devam etmek
adına Cumhurbaşkanı olduktan kısa
bir süre sonra meclisin Cumhurbaş-
kanlığını sembolik olan noktadan alıp
bir yarı başkanlık sistemine geçirmeyi,
yani cumhurbaşkanını da aktif bir yü-
rütme organı haline getirmeyi amaçlı-
yordu. Ancak kendisi koltuğunu bırakıp
Cumhurbaşkanlığındaki sembolik gö-
revine geçtiği anda bu tamamen parti-
sine kalan bir süreç. Partisi bu durum-
da lidersiz kalacak, belki çatırdayacak,
belki de korktuğu gibi Cumhurbaşkan-
lığı sembolik bir makam olmaya devam
edecek. Buna ek olarak, Erdoğan’ın

üniversite değil yüksekokul mezunu olduğunu ve yasal olarak Cumhurbaşkanı olmasının aslında mümkün olmadığını iddia edenler de var. İşte bu korkuların da etkisi ile Erdoğan başkanlık hayallerini bir süre için ötelemiş olabilir. Çok olası bir şekilde, Erdoğan'ın bu öteleme ile beraber yerine göstereceği aday, ilk turda seçilememesi olasılığına karşın 2. turda AKP dışında kalan merkez ve aşırı sağdaki muhafazakâr seçmenden de oy alabilecek olan ve kendileri için bir kazaya sebebiyet vermeyecek bir isim olmalı. Burada birçok aday öne çıksa da Erdoğan'ın, noterlik görevini başarı ile yürüten Abdullah Gül'ü orada pasif olarak tutmaya devam etmesi yüksek olasılıkta.

Senaryo 2 ise aslında 17 Aralık öncesi senaryosu. **Tayyip Erdoğan Cumhurbaşkanı aday** olacak. Yukarıda saydığımız ona karşı olan tüm durumlara rağmen (özellikle 30 Mart'ın kendi zaferi olduğunu düşündüğü için) sandıktan "bir şekilde" çıkacağını düşünen Erdoğan, 3 dönem kuralını da değiştirmeyerek **Bülent Arınç dahil** birçok güvenmediği, yılanmış ismi de otomatik olarak tasfiye edecek. Kısaca hala kendisine yakın ve güvendiği yeni isimleri partinin üst kademelerine getireceği ve cumhurbaşkanlığını da bir yürütme organına dönüştüreceği günler de hâlâ hayallerini süslüyor diyebiliriz. Bu sürpriz ihtimal haline gelse de, Erdoğan'ın 24 Nisan'da işaret ettiği **"ters köşeye yatırma"** bu olabilir açıkçası.

Gelelim demokrasi için ne yapabileceğine. Demokrasinin devamı için 2 önemli kısım var. Birincisi madem söz konusu yine **sandık**, ilk öncelik de onu korumak olmalı. Türkiye tarihinde her daim sol seçmenin oyları tehlike altın-

da olmuştur. Bunun en büyük sebeplerinden biri de sağ parti üyelerinin genelde "savaşta her şey mübahtır" esası ile seçim hilelerini kendi açılarından helal kılmaları. Her sandıkta mutlaka gözlemci olması gerektiğinin yanı sıra, özellikle 2. tur için Türkiye'nin her yerinden gelecek oyların önemi düşünüldüğünde, sandık çevresi de en az sandık başı kadar önemli. İkinci turda AKP dışı seçmeni sandığa göndermek kadar, o seçmenin her bir oyunu korumak da bir o kadar hayati olacaktır.

Seçimin ikinci hayati kısmı ise **aday seçimi** olacaktır. Geçtiğimiz yerel seçimde de görüldü ki transfer adayları o kadar da işlevsel değiller. Çünkü o adaylar muhafazakâr kesime hitap etseler de sonucunda muhafazakâr insanların hala AKP ile ciddi

bağı bulunmakta. Dolayısı ile **muhafazakâr kesime oynamak yerine**, cumhuriyetçi ve hukukçu, dik duruşlu, sempatik bir aday çıkarılması çok daha doğru olacaktır. Bu aday 2. turda sadece sosyal demokrat ve sosyalist kesime değil, aynı zamanda Tayyip Erdoğan diktatörlüğünün yasallaşmasını önlemek isteyen **aşırı sol, merkez**

ve liberal seçmene de cazip gelebilir.

Tabi ki bu cumhuriyetçi, hukukçu, dik duruşlu ve sempatik adaylar sosyal demokrat ya da sosyalist kesimin dışından da çıkabilir ve partimizin kararı elbette sonuna kadar desteklenmelidir. Elbette en kritik nokta da burası; aday kim olursa olsun, hangi kesimden çıkarılacak olursa olsun demokrat ve cumhuriyetçi kesim, bir diktatörlüğe dur demenin belkide son demokratik şansını kaçırmamalı.

Saffet BEREKET.

EMEĞİN GÖZYAŞLARI

“Dünya’nın gördüğü her büyük başarı, önce bir hayaldi. En büyük çınar bir tohumdu, en büyük kuş bir yumurtada gizliydi.”

WoodyAllen.

U mudun bedene bürünmesidir 1 Mayıs. Hayallerini kurduğumuz, hele ki şu günlerde çölde su kadar muhtaç olduğumuz adalet, eşitlik, özgürlük ve bağımsızlığın bir günlüğüne de olsa buram buram kokmasıdır yurdumuzda. Emekğin gözyaşlarını dindirmektir, teselli etmektir, kalbini okşamaktır. Kim olduğunun önemi olmadan el ele tutuşup halaylar çekmek, Anadolu kokan türküler söylemek, kolay bulunan ama en pahalı varlığımız olan gülümsememizi pervasızca hediye etmektir 1 Mayıs.

1 Mayıs’ın kalbi Taksim’dir. Taksim’in gözü yaşlıdır, koynunda tertemiz tohumlar taşır, suskundur, sabırlıdır, kükremeyi bekler her mayısta. Vefasız dostları vardır fakat faşist ellere inat sevdalı-sı Anadolu ona karışır. Umudu vardır, üzerine basan o yurttaşların hep beraber, elele güzel günler göreceği günü bekler. Ne Taksim’in umudunu kırmaya kuvvet yeter ne de 1 mayısların hincına engel olunabilir. Taksim güzel günler görecektir elbet, güzel günler; seni-beni olmayan bizli günler görecektir.

1 Mayıs'ta satılmışların korkusu seslerinden fazla olur, en nihayetinde güçleri de vardır. Ancak eli kalem tutan gençten, çekiç sallayan demirciden, kömür ocağında kazma vuran işçiden, kısacası memleketinin insanından korkar. Anadolu çocuğuyuz demek diline pelesenk olmuşturama ne yolu düşer kahvemize ne çayımızı içecektir seçim sandığı olmasa... Pek severler tertemiz alnından gaz fişeğiyle vurulan gencecik çiçeğe terörist demeyi, gerçek teröristle oturup pazarlık etmeyi, birde gemi batarken memleketi en önce terketmeyi.

Her devrin hainleri, pazarlıkçıları, işbirlikçileri olmuştur elbet, olacaktır da. Hem de emperyaliste cırılçıplak soyunanından paranın önünde ibadet edenine, işçisine zulmedeninden fikirlerin boynuna prangalar geçirip "sola" giden yolları kapatmasına kadar... Hep daha fazlasını isterken makinenin çarklarını masumların kanıyla yağlayanlar vardır. İşte 1 Mayıs onlara tokattır, başkaldırıdır, verilen bir derstir. 1 Mayıs, kahpeye emeğin gözyaşını çiğnetmemektir.

Osmanlı İmparatorluğu yıkılırken Mustafa Kemal'in yanında Osmanlı'nın yüzlerce komutanından sadece birkaç kişi kalmış, diğerleri kaçmıştı. İstanbul Hükümeti haklarında idam cezası çıkarmış, Şeyhülislam İngiliz'e el kaldırmayı yasaklar fetvalar verir olmuştu. Ordunun başına Almanları, bankaların başına Duyun-u Umumiye getiren İstanbul Hükümeti devrimi kaçınılmaz hale getirmiştir. Mustafa Kemal ve arkadaşları hainlikle suçlanmıştır. İhanet içinde olanların, gerçek kahramanları "ihane" ile suçlamasından da daha doğal birşey yoktur.

1 Mayıs'ın güzel günler getireceğinden şüphemiz yoktur. Direne

direne Cumhuriyeti kurduysak, yine direne direne onu koruyacağımızdan, bu yolda canını verenleri ölene dek unutmayacağımızdan ve varlığımızı milletimize, vatanımıza adayacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın! Geleceğin aydını olmak şimdinin haini olmaktan geçiyorsa, Nazım söylemiş söyleneceği, az değiştirelim;

Atatürk'ün gençleri, vatan hainliğine devam ediyor hala ...

Alican KILIÇARSLAN.

1 MAYIS 1977

KANLI 1 MAYIS

1 961 Anayasası'nın getirdiği geniş hak ve özgürlükler ile birlikte tüm ülke büyük bir kabuk kırma dönemine girmişti. Her alanda kurulan sivil toplum örgütleri, örgenci dernekleri ve işçi sendikaları ile birlikte ülkede yeni bir döneme girildiğinin büyük ipuçları bizlere gösterilmekteydi. İnsanlar o yılları el ele, kol kola alanlarda geçirecek, 1980 faşist askeri darbesine kadar özgürlükleri, ülkeleri ve sosyal hakları için hiçbir mücadeleden çekinmeyeceklerdi... Öyle ki bu kuşak, kendisini yıllardır kuruluş reflekslerinden dolayı hiçbir ideolojik görüşe (sağ veya sol) yakınlaştırmayan Cumhuriyet Halk Partisi'ni de dolaylı olarak etkileyecek ve 1972'de genel başkanlığa seçilen Bülent Ecevit ile birlikte CHP ortanın solunda olduğunu ilan ederek büyük iktidar yürüyüşüne başlayacaktı...

1961 Anayasası'nın halkımıza verdiği en önemli haklardan bir kısmını da işçi kesimleri elde etmiştir. O zamana kadar görülmeyen Toplu Sözleşme Hakkı, Grev ve Lokavt Hakkı gibi bazı haklar 1961 Anayasası ile birlikte işçilere verilmiştir. Tüm bunların sonucu olarak işçiler hızlı bir ör-

gütlenme faaliyetine girecek ve tüm ülkede çabucak sendikalaşıp kendi haklarını savunmaya başlayacaklardı, artık alanlarda onlar da vardı.

Bu yıllarda işçi sınıfı sayıca artmış; bununla birlikte içinde bulunduğu sömürü koşulu da aynı şekilde fazlaşmıştı. Hâl böyle olunca işçiler anayasal haklarının verdiği güvenceyle haklarını aramak için alanları doldurmaya başladılar. İlk ve en büyük sendikamız olan Türk-İş' in kapitalist çevrelere olan bu yıllardaki uzlaşmacı tavrı kimilerince eleştirilmişti ve sendika bünyesinden bir grup, çeşitli süreçlerden sonra, 70'li yıllarda toplumsal ve siyasal hayatımıza büyük bir damga vuracak olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu (DİSK) kurdular. 1967 yılı ile birlikte sınıf mücadelesinin kimi olumlu etkileri ortaya çıkmış, bu dönemde işçi sendikaları ve örgenci gençlik hareketleri büyük bir yükselişe geçmişti. Ülkede sol; siyasi kanatta CHP, toplumsal kanatta ise sivil toplum örgütleri ve halk hareketleriyle yükselişe geçti ve 1974 yılında sandıktan ilk defa sol çıktı... Fakat solun iktidardaki ömrü kısa sürdü, 7 ay sonra

MSP-CHP koalisyonu bozuldu; yerine ülkenin gelmiş geçmiş en provokatör ve faşist hükümetlerinden olan M.C. (Milliyetçi Cephe) hükümeti kuruldu. Bu hükümetin ekonomik ve toplumsal açıdan hiçbir derdi yoktu, tek hedefleri yükselen sol ile ortaya çıkan toplumsal hak ve adalet arayışındaki sivil toplum örgütlerini, işçi sendikalarını, kısaca bu ülkenin vatandaşını sindirmek ve gerekirse yok etmektir. İşe adeta jet hızıyla başlayan M.C. hükümetinin ilk işi, solun önemli bir temsilcisi olan İşçi Partisi'ni yasaklamak oldu. Hükümetin uyguladığı düşmanca politikalar sonucu sokak olayları ve anarşi gitgide arttı. Kimi çevreler bunlardan yararlanarak ülkedeki gerilimi yükseltti ve bunun sorumluluğunu da sol kesime yükledi. Amaçları solu halkın gözünden düşürmektir. Buna rağmen 1977 seçimlerinde sol (CHP) tekrar birinci parti oldu. Bunda etkili olan en temel unsur ise M.C. hükümetlerinin Türk solu ve işçi sınıfına uyguladığı şiddet ve düşmanca tavırlardır. Dönemin CHP'si ise tüm sivil toplum örgütleri ve işçi sendikalarıyla büyük bir koordinasyon ve yardımlaşma içerisinde iktidara çıktı. Bu büyük sol ittifakın en büyük taraflarından biri ise DİSK idi. Dönemin önemli ve etkili kurumlarından birisi olan DİSK, halkta büyük bir karşılık bulmuş ve bünyesinde bulundurduğu yaklaşık bir milyon üyesi ile birlikte dönemin en etkili işçi sendikası konumuna gelmişti. 1977 seçimlerine giderken solun ve CHP'nin yükselen ivmesi her açıdan görülmekteydi ve hazıranda yapılacak olan seçimlerde iktidar olmak CHP için kaçınılmazdı. Sol iktidara susamıştı. 1974'te en yüksek oyu almasına rağmen kurduğu

koalisyon dağılmış ardından kurulan M.C. hükümetleri tarafından büyük baskı altında tutulmuş, şiddet ve devlet terörizmine muhatap bırakılmıştı. Devlet tarafından desteklenen çeşitli tetikçiler tarafından solun ileri gelen düşünürleri ve liderlerine karşı suikastlar düzenlenmiş; bombalı saldırılar, sokak olayları ve sola karşı yürütülen devlet terörü solu iyice bezdirmişti.

Tüm bu koşullarda 1 Mayıs yaklaşıyordu ve DİSK beklenen çağrıyla o günlerde yaptı: Gelin M.C.'nin işini Taksim'de bitirelim. Bu çağrı ortamı bir anda gerdi. M.C. basını 1 Mayıs günü halka sokağa çıkmama çağrısı yaptı ve hükümet kesimi tarafından yapılan bu çağrı halen oldukça manidardır... Tüm bu

gerilim ortamında 1 Mayıs geldi çatı ve Taksim'e insan seli başladı. DİSK endişeliydi; çünkü sol gruplar kendi içlerinde Sovyet ve Çin yanlıları olarak ayrılmıştı ve bu Taksim'de bir hesaplaşmaya dönüşebilirdi. Bunun haricinde bir de M.C. faktörü vardı ki hükümet iş başına geldiğinden beri ülkedeki sol örgütlere adeta savaş açmıştı. İşte tüm bu durumlar eşliğinde DİSK harekete geçti ve 1 Mayıs sabahı yirmi bin işçiyi alanda düzeni sağlamakla görevlendirdi. Hangi grubun nereden geçeceği, alana nereden gelip orada nerede duracağı gibi tüm ayrıntılar önceden kararlaştırıldı. Bu esnada kimsenin dikkatini çekmeyen birtakım insanlar alanın çeşitli yerlerinde adeta mevzilenmeye başlamıştı, bunların bir kısmı Taksim'in göbeğindeki The Marmara Oteli'nin 213, 510 ve 713 numaralı odalarına yerleşti. Olaydan önceki gece bu otelin faaliyetlerine resmî olarak birgünlüğüne araverdiğini anımsıyoruz;

fakat buna rağmen otele o gün çeşitli yabancı (Amerikalı) insanların geldiği sonradan ortaya çıkıyor. Bu insanların, otelin o geceki kayıt defterlerinde resmî olarak kayıtlı olmadıkları da yıllar sonra ortaya çıktı. Diğer bir grup Sheraton Hotel'in çatısına mevzilendi, bazıları ise sular idaresinin çatısına yerleşti. Meydandaki polisler de yerlerini almıştı, artık her şey hazır. Öğleden sonra halk iki koldan akın akın Taksim'e gelmeye başlamıştı. Bayraklar açılıyor, sloganlar atılıyor, şarkı-türküler söyleniyor ve işçisiyle öğrencisiyle sol akın akın meydanı doldurmaya başlıyordu. Hiçbiri az sonra nelerle karşılaşacağını bilmiyordu... Beklenmedik

bir katılım vardı, meydan tıklım tıklım dolmuştu ve bu ortamda gruplar arasında ister istemez çeşitli sürtüşmeler başladı. Alana alınmak istenmeyen Dev-Genç mensubu 50 bin kişilik grup, polis barikatını aşarak alana girdi. Akabinde diğer bir -soğuk bakılan- Çin yanlısı sol grup meydana alınmadan Tarlabaşı civarında durduruldu. İşte bu

atmosferde Disk Başkanı Kemal Türker gecikmeli de olsa konuşmasına başladı ve konuşmasını bitirmek üzereyken Tarlabaşı civarında gruplar arasında garip bir itişme başladı. Bu sırada birkaç el silah sesi duyuldu ve halk paniğe kapıldı, binlerce insan ne olduğunu bile anlayamadan canını kurtaracak bir yer bir boşluk arıyordu. Meydanı ölümcül bir panik kaplamıştı, yere düşen eziliyor bir daha kalkamıyordu. Ardından 4 ayrı noktadan meydana yani halka doğru yayılım ateşi açıldı. Özellikle sular idaresinin çatısından insanlar kurşun yağmuruna tutuldu. Halk ne yapacağını şaşırılmış şekildeyken nereden geldiği anlaşılamayan bir otomobil, pa-

nik halinde kaçışan insanların arasına daldı. Camları açık olan bu otomobilin içinden meydana sürekli ateş edildi. Tüm bu olaylar sona ermeden sahneye polis panzerleri çıktı, kalabalığın paniğini artıracak şekilde su sıkıyor, ses bombaları atıyorlardı. Adeta birer kıyma veya silindir makinası gibi halkın üzerinden geçen panzerler de görevini tamamlamıştı. Sanki her şey bir plandan ibaretti ve tıklar tıklar işliyordu. Taksim Meydanı'nın dört bir yanından gelen ateş insanları Kazancı Yokuşu'na yöneltti çünkü tek güvenli kaçış yolu orası gibiydi. Fakat umulan olmadı. Zaten dar olan bu yokuş bir kamyonet tarafından kapatılmıştı. İnsanlara

adeta bir ölüm tuzağı kurulmuştu. Her şey bittiğinde sihirli bir el tüm meydanı yerle bir etmiş gibiydi. Geriye pankartlar, bayraklar, kaçışan insanların eşyaları, yüzlerce yaralı ve otuz dört ölü kalmıştı... Kanlı 1 Mayıs sona erdi, perde indi ve ışıklar söndü... Bizler o ışıkları Gezi direnişiyle birlikte Taksim Meydanı'nda tekrar yaktık.

Ak Parti Hükümeti, M.C.'yi aratmayacak bir tavırla Taksim Meydanı'nı halka kapatma ve halka tüm bu yaşananları unutturma çabasındadır. Halk ise her ne olursa olsun hafızasını canlı tutacak; 1 Mayıs 1977'deki otuz dört şehidimiz, gezi şehitlerimiz ve ülke tarihimizdeki tüm mazlum insanların kaybını hafızasından asla silmeyecektir. Bunu hiçbir faşist tavır değiştiremez, silemez. Bu nedenle Taksim çok önemlidir. Taksim belki 1 Mayıs 1977'de bir devrin battığı; ancak Haziran 2013'te bir devrin doğduğu yer olmuştur.

Doğukan BOZKURT.

DUBLE YOLSUZLUK

“DURMAK YOK YOLA DEVAM”

Türkiye, 17 Aralık günü öncekilerden çok farklı bir sabaha uyandı. O gün Türk ve Dünya tarihine “17 Aralık Yolsuzluk ve Rüşvet Soruşturması” veya “2013 Türkiye Rüşvet Skandalı” olarak geçti. Elbette her şey bir günde gerçekleşmedi; 2012 ve 2013’ten beri süregelen ihbarlar sonucu 17 Aralık sabahı düğmeye basıldı. İçlerinde tanınmış iş adamları, banka müdürleri, bakan çocukları ve bürokratların da bulunduğu 89 kişinin gözaltına alınmasıyla olay kamuoyuna yansımış oldu.

Bu gelişmelerden hemen sonra yüzlerce kolluk memurunun, hâkim ve savcının görev yeri değiştirildi. Bazıları görevden alındı. HSYK’nın yapısında yeni yasalar çıkartmak suretiyle değişiklikler yapıldı. Böylece hükümet, demokrasiye olan yakınlığını bir kez daha gözler önüne sermiş oldu. Bazı iş adamlarının bakanlara olan ve o güne kadar bilinmeyen yakınlıkları da gün yüzüne çıktı. Adı yolsuzluk operasyonunda geçen İçişleri Bakanı Muammer Güler ve Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan görevlerinden, Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar hem görevinden hem de milletvekilliğinden istifa etti. Eski AB Bakanı Egemen Bağış ise görevinden alındı. Genel kanı, bu operasyonun sebebinin cemaat-hükümet çekişmesi olduğu yönündeydi.

Tüm bu gelişmeler elbette ki ekonomide, toplumsal yaşantıda, siyasi dengelerde ve halkın hükümete

olan yaklaşımında değişikliklere sebep oldu. Ülkeyi çalkantıya sokan o günlerde tepkileri ve söylemleriyle en soğukkanlı isim şüphesiz Cumhurbaşkanı Gül oldu. Borsa düştü, dolar ve euro da artış meydana geldi. Ortaya çıkan fotoğraflar ile tapeler birer kanıt olmanın yanında mizahi öğelerin üretimine de oldukça katkıda bulundular. Türk halkı bu süreçte birçok yeni terim kazandı: “zamanlama manidar, ayakkabı kutusu, paralel devlet, sıfırlamak...”. Ayrıca 30 Mart 2014 yerel seçimlerinde – birçok kişiye göre beklenen etkiyi yaratmasa da – yolsuzluk skandalının oylara yansımadığını söylemek yanlış olacaktır.

Son dönemde yaşanan bir gelişme olarak, ülke genelindeki iletişim ağının engellenmesi amaçlı yapılan Twitter ve Youtube yasaklarının kaldırılmasının ardından yolsuzlukla ilgili belge yayınlayan iki Twitter hesabına erişimin engellendiğini görüyoruz. Bu durum bir hedef belirleme vakasıdır ve demokratik öğelerle çelişmektedir. Her fırsatta dile getirilen duble yollar, köprülere yani kamuya harcanan mali kaynakların yapılan yolsuzluk miktarıyla karşılaştırılması gerekmektedir. Yaklaşan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde halka düşen görev, oyunu bugüne kadar yaşadığımız ve bugünden sonra yaşama ihtimalimiz olan haksızlık ve kısıtlamaları tüm yönleriyle düşünüp ona göre vermektir.

Berfin Dilay MORDENİZ.

Deniz GEZMİŞ

*Öldürdünüz mü sandın
beni cellat,
6 Mayıs'ta?*

*Say bakalım
o günden bu güne kadar
doğan çocukların adını*

*Kaçı cellat?
Kaçı Deniz?*

Deniz Gezmiş, 27 Şubat 1947'de Ankara'nın Ayaş ilçesinde doğdu. Babası Cemil Gezmiş ilköğretim müfettişi, annesi Mukaddes Gezmiş ilkokul öğretmenidir. Üç erkek çocuğun ortancasıdır. Ağabeyi hukuk fakültesinden ayrılıp bankacılık yapmıştır. Küçük kardeşi ise mali müşavirdir. Deniz ilk ve ortaöğrenimini Sivas'ta, liseyi ise İstanbul'da tamamladı. Bütün hayatına yön verecek olan sol düşünceyle de lisede tanıştı ve eylemlere o dönemden itibaren katılmaya başladı. Siyasetle bu kadar erken yaşta tanışan bir genç olarak kendi döneminden itibaren her dönemdeki birçok gencin üzerindeki etkisi tartışılmayacak kadar büyüktür.

1965'te yani henüz on sekiz yaşındayken İşçi Partisi'nin Üsküdar ilçe başkanlığına üye oldu. 1966 yılının yazında Türk-İş yöneticilerini protesto eden grupla yaptığı eylem-

de ilk defa gözaltına alındı. Aynı yılın kışında ise İstanbul Üniversitesi'nin Hukuk Fakültesi'ni kazandı ve 1968 yılında oradaki arkadaşları ile "Devrimci Hukuklular Örgütü"nü kurdu. Aynı zamanda o yıl, okumakta olduğu İstanbul Üniversitesi'nin işgalinde öncü rol oynadı ve birçok öğrenci hakkının kazanımını sağladı. Yine o yıl "Devrimci Öğrenci Birliği"ni kurdu.

12 Mart Darbesi'nin hemen ardından, 16 Kasım 1971'de Yusuf Aslan ile birlikte Sivas'a giderken motosikletleri bozuldu. İhbar edildiler ve tutuklandılar. Mahkemede özür dilemeyi asla kabul etmediler. 6 Mayıs 1972'de Hüseyin, Yusuf ve Deniz henüz birer delikanlıyken idam edildiler. Son mahkeme savunmasında Deniz şunları söyledi: "Yaptıklarımızın haklı olduğuna inanıyorum. Halen de bu inancı taşıyorum. Türkiye'nin bağımsızlığından başka bir şey istemedim ve bu

sebeple Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadele verdik. Bundan dolayı ölümden korkmuyoruz. Onu ancak işbirlikçiler düşünsün ve ancak onlar kendi canının telaşına düşsün. Ve ben 24 yaşındayken kendimi Türkiye'nin bağımsızlığına armağan etmekten onur duyuyorum."

İdam edilmeden önceki son sözleri Alman Der Spiegel dergisine göre "Yaşasın tam bağımsız Türkiye! Yaşasın Marksizm-Leninizm. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği! Yaşasın işçiler, köylüler! Kahrolsun emperyalizm!" olmuştur. İdama tanık olan avukatı Halit Çelenk'e göre ise son sözleri "Yaşasın tam bağımsız Türkiye. Yaşasın Marksizm-Leninizm'in yüce ideolojisi. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi. Kahrolsun emperyalizm. Yaşasın işçiler, köylüler." idi. Halit Çelenk ayrıca Akşam gazetesine verdiği bir röportajda "Bir türlü gözümün önünden gitmiyor" sözleriyle 6 Mayıs gününü şöyle anlatıyor: "Uluçanlar Cezaevi'nin avlusunda kurulan darağacı, başgardıyanın odasının penceresinden net bir şekilde görülüyordu. Biz cezaevine geldiğimizde Deniz bu odaya alınmıştı ve pencerenin tam karşısındaki koltukta oturuyordu. Deniz'in biraz sonra can vereceği darağacı, tam karşısında duruyordu. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra Deniz'i darağacına çıkardılar. İnfaz sürerken odaya Yusuf'u getirdiler. Yusuf, pencereden Deniz'in son nefesini verişini izledi. Yusuf infaz edilirken de Hüseyin'i odaya getirdiler ve o da Yusuf'un infazını saniye saniye gördü. Bunu kitabımda bile yazmadım, sadece Yusuf Aslan'ın, "Duydum Deniz'in sesini" sözlerine yer verdim. Biraz sonra aynı darağacında ölecek birine, arkadaşının infazını seyrettirmekten daha ağır bir işkence olabilir mi?"

Deniz Gezmiş'in meşhur yeşil parkasının hikâyesinden bahsetmek

istiyorum. Parkanın gerçek hikâyesini kendisi de bir 68'li olan grafik tasarımcısı Yılmaz Aysan ortaya çıkardı. İletişim Yayınları'ndan çıkan Afişe Çıkmak adlı kitapta o dönemin tanıklarından Hasan Barutçu, Deniz'in parkayı ODTÜ'de düzenlenen bir maskeli balonun vestiyerinden aldığını söylüyor ve o geceyi şu sözlerle ifade ediyor: "ODTÜ Mimarlık Fakültesi'ndeki son balo 1970'i, 1971'e bağlayan kış yapılmıştı. O zamanlar Deniz bir suçtan İstanbul'da aranıyordu ve o nedenle ODTÜ'de kalıyordu. Ben her şeyin yolunda gittiğine emin olmak için kapıları denetlerken Deniz'le karşılaştık. Yurtta sıkılmış, ne oluyor diye bakmaya gelmiş. Davetlilerin paltolarını bıraktıkları portmanto'ya gözünü dikmişti. Birden bankonun arkasına geçti. Askıdan yakası kürklü çok güzel bir uzun boy parka aldı. Önce ceplerini yokladı. Boş olduklarına emin olunca sırtına giydi ve çıkıp gitti. Giderken de, "Siz halledersiniz, çocuk mağdur olmasın" dedi ve kayboldu. Biz gecenin sonunda ceketini bulamayan delikanlıya istediği bedeli ödedik ve olay tatlıya bağlandı. Deniz Gezmiş'in yakalandığı sırada sırtında bulunan, bütün fotoğraflarda çıkan ve kendisine çok yakışan yakası kürklü parka, odur." (haber kaynağı: odatv)

Yazımı Sunay Akın'ın 'Devrim' adlı şiirinden bir kesitle bitirmek isterim:

Kağıt bir gemidir devrim
bütün gemiler
hurdaya çıksa da sonunda
taşıdığı özgürlük şiiriyle
batmadan yüzer nicedir
Dünya sularında
Kim bilir kaç yunus görmüş
kaç DENİZ GEZMİŞ...

Berfin Dilay MORDENİZ.

Deniz GEZMİŞ Yusuf ASLAN Hüseyin İNAN 3 FİDAN

Deniz, Yusuf ve Hüseyin henüz genç yaşlarında idam sehpasına çıktılar ve yaşamlarını yitirdiler. Deniz 25, Yusuf 25, Hüseyin ise 23 yaşındaydı. Aslan yürekli bu üç genci o sehpaye götüren zihniyet, 2014 yılında hâlâ aramızda gezinmektedir.

O gençlerin hayali emperyalizme karşı büyük bir savaş vermek, bu yolda karşılarına çıkacak tüm engelleri büyüklüğüne küçüklüğüne bakmadan tek tek aşmak ve bunu halka aşılarmaktı. Böylelikle sosyalizm sevdaları alevlenmiş olacaktı. Fakat bu sevdayı kaldıramayanlar ve onun büyümesinden korkanlar, bu fikirlerin tüm sahiplerine gözdağı vermek için Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i hiç düşünmeden harcadılar. Yalnız bilimcikleribirşeyvardı: "Fikirler ölmez."

Deniz Gezmiş ve dava arkadaşları o yaşta her insanın cesaret edemeyeceği, cesaret edebilecek bile olsa bazı zevklerinden ödün veremeyeceği bir şey yaptılar ve adlarını Deniz, Yusuf ve Hüseyin olarak tarihin asla silinmeyecek sayfalarına yazdırdılar. O sayfada şöyle yazıyordu: **"Tam Bağımsız TÜRKİYE"**

"En uzun koşuysa elbet
Türkiye'de de Devrim
O, onun en güzel yüz metresini koştu
En sekmez luverin namlusundan fırlayarak...
En hızlıydı hepimizin,
En önce göğüsledi ipi...
Acıyorsam sana anam avradım olsun
Ama aşk olsun sana çocuk, Aşk olsun..."

Can YÜCEL

Bu üç gencin fikirlerini, onları asarak devre dışı bırakabileceğini sanan zihniyet, aslında bu onurlu ve şerefli mücadeleyi en üst noktalara taşıdı. Onlar Türk devrimci hareketinin simge isimleri oldular. Halk; Deniz, Yusuf ve Hüseyin isimlerini hiç unutmadı ve unutmadıkları gibi onları her 6 Mayıs'ta Denizler, Yusufklar ve Hüseyinler olarak çoğalttılar.

Emre KURTOĞLU.

HEM ODTÜ'LÜ HEM DEVRİMCİ

Hatırlar mısınız bilmiyorum, yıl 2010; Başbakan ODTÜ'ye gelmişti. ODTÜ'de kıyamet kopmuştu, polislerin de müdahalesi olmuştu. Sonra şunlar söylenmişti: "Bunlar ne biçim öğrenci? Bu işlerle uğraşacaklarına icat yapsınlar." Fakat bu tip olaylar ODTÜ'nün yabancıları olduğu olaylar değildi.

Yıl 1969, yer ODTÜ Rektörlük Binası Önü, binanın önünde yanmakta olan bir otomobil var. Otomobil bir diplomata ait... Diplomat, eski Amerikan ulusal güvenlik danışmanı ve Vietnam'da 20.000 kişinin ölmesine sebep olmuş bir katil. Adı Commer. O otomobili yakanlar, o zaman bu gerçekleri bilen öğrencilerdi. Bu olaydan sonra Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan gözaltına alınmış, Taylan Özgür ise vurulmuştu. Daha bu olaylar hafızlarda tazeyken, ODTÜ'lülere karşı başlatılmış bu yaftalamaların ne kadar boş olduğu geliyor aklımıza. İşte burada, Deniz Gezmiş'le beraber ODTÜ'den darağacınagiden iki yoldaşı hatırlayınız. Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan... Son zamanlarda vatanseverliği kimseye kaptırmayan ve her konuşmasında Filistin'den bahseden başbakanın bu gençleri hatırladığını hiç sanmıyorum. Zaten hatırlamayacaktır, bu gençlerin bir zamanlar El Fetih ile beraber İsrail'e karşı savaştığını hatırlamayacaktır. Bu gençlerde ODTÜ'lüydü. Yeri geldiğinde Amerikan emperyalizmine karşı bayrak açacak kadar bilinçli, idam sehpasını göze alacak kadar da cesurdular.

Yusuf Aslan idam edildiğinde ODTÜ Fizik Bölümü ikinci sınıf öğrencisiydi. Filistin'de İsrail emperyalizmine karşı savaşırken helikopter ve savaş uçağı kullanmayı öğrendi. Öyle ki olaylı İstanbul günlerinde polisten kaçıp sığındıkları evlerde, radyoyu ayarlayıp polis telsizlerini dinleyecek kadar becerikliydi de... Tek suçu inandığı değerleri savunmak ve diğerleri gibi boyun eğmemekti. Ve inanın başbakanın söylediği gibi işe yaramaz da değillerdi.

Hüseyin İnan ise idam edildiğinde 23 yaşındaydı. ODTÜ İktisadi-İdari Bilimler Fakültesi öğrencisiydi. Her ne kadar kimse ismini bilmese de Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun kurucu teorisyenlerindendi. Yar-

gılanması sırasında avukatlarının kurtarabileceklerini düşündükleri Hüseyin İnan, mahkemede vermiş olduğu savunma sonucunda idam yolunu seçmiştir. Zira kendisi, diğer arkadaşlarından farklı olarak, kurmuş oldukları silahlı örgütün teorisyeniydi. Hayatı, savunduğu fikirlerden daha önemli olamazdı... Nitekim o da bu yolu seçti.

Bugün Deniz Gezmiş'in bu en yakın iki silah arkadaşı, ODTÜ'nün gençlerine işlemiş bir devrimciliği getirmektedir. Onlar için fikirler, ortaya koyulacak icatlardan kimi zaman daha önemliydi. İnanırları sosyalist değerler, zamanın anti-emperyalist çizgisini oluşturuyordu. Onlar gözlerini kırpamadan bu yolu seçtiler.

Yusuf Aslan darağacına giderken bile: "Ben ülkemin bağımsızlığı ve halkımın mutluluğu için bir defa ölüyorum. Sizler, bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz. Sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm!" diyebilecek kadar vatanseverdi.

Hüseyin İnan'ın idamından önceki son sözü ise: "Ben şahsî hiç bir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türk halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler. Kahrolsun faşizm!" olmuştur.

İşte bu gençler omuzlarında bir ülkenin meselelerini, sırtlarında ailelerinin endişe ve telaşlarını taşıyabilecek kadar güçlü ve iradeliydiler. Bugünkü iktidar sahipleri, seçilmiş olmanın verdiği rehavetle ülkede her türlü haksızlığı ve hukuksuzluğu yaparken şunu unutmamalıdır: Geçmişte boğazına ip geçirdikleri insanların fikirleri onlarla boğulmamıştır. Tam bağımsız, demokratik bir Türkiye özlemi duyan gençler, geçmişte olduğu gibi şimdide bulunmaktadır. Bu özlem bir gün elbette bitecektir. İnancınızı kaybetmeyin...

Fikirler ipte boğulmaz...

Yavuz TAŞKIN.

TEK YOL KEMAL

Kemalizm veya Atatürkçülük, Mustafa Kemal Atatürk tarafından oluşturulmuş, Mustafa Kemal Atatürk'ün vizyonunun ve Türk halkına bıraktığı misyonun takipçisi olma anlamını içeren, çok derin bir tarihi geçmişi olan, ülke problemlerini çözmeye yönelik oluşturulmuş, rasyonaliteye dayanan ve rasyonaliteden beslenen bir ideolojidir.

İdeoloji, doğası gereği, siyasal ya da toplumsal bir öğreti oluşturan ve toplumun davranışlarına yön veren politik, hukuksal, bilimsel, felsefi, dinsel, ahlaki ve estetik düşünceler bütünüdür. Bu bağlamda Kemalizm de bir ideolojidir. Tek bir siyasi parti değil, Türkiye'deki bütün siyasi partiler Kemalizm ideolojisinden yararlanır, kendi oluşturdukları ya da benimsedikleri ideolojiye Kemalizm'den bir şeyler katar, dolayısıyla Kemalizm'den etkilenir ve yararlanırlar. Kemalizm'i dogmatik bir düşünce biçimi olmakla eleştirirken, parti programlarında ve izledikleri birtakım politikalarda bu öğretilerden alıntı yapmamanın imkânsızlığı çelişkisinden kurtulamazlar; çünkü Kemalizm a priori ilkeleri ve asla değişmeyeceği kabul edilen

mutlak değerleri savunan dogmatik anlayışın aksine, inkılapçılık ilkesini kabul etmiştir ve inkılapçılık ilkesi gereği devrimci ve yenilikçidir, duraganlığı reddeder, akılcılığı (bilimselliği) tek yol ve hedef kabul eder. Kemalizm çağın şartlarına ayak uydurması açısından esnek bırakılmış, “bizim” olan ve “bize özgü” bir ideolojidir.

ALİZM

Kemalist devrim halkın yararına, halk için yapılmış bir devrimdir. Kemalist devrimi yukarıdan aşağıya (aşamalı) ya da aşağıdan yukarıya (toplumsal) devrim kalıplarına sokmaya çalışmak rasyonel bir bakış açısı değildir. Bahsi geçen devrimlerin tanımlarını incelediğimizde ikisinin de Kemalist devrim tanımını karşılamadığını görürüz.

Yukarıdan aşağıya devrim, bir seçkinler grubunun iktidarı ele geçirmesi ve bir reform ihtiyacı duymayan halka rağmen reformlar yapmasıdır, toplumsal dönüşümden çok iktidarla ilgilidir. Bu bağlamda Kemalist devrimi yukarıdan devrim olarak tanımlamak ve Osmanlı İmparatorluğu içindeki tebaa ve reayanın reforma ihtiyacı olmadığını düşünmek

Orta Çağa ait bir toplum olmayı kabul etmek demektir. Kaldı ki Atatürk ilke ve inkılaplarının da Türk halkının toplumsal dönüşümünü, muasır medeniyetler seviyesindeki Batılı ülkelerin modern toplum yapısına ulaşmayı amaçladığı aşikârdır. Üstelik çoğu kişiye göre seçkinler grubu burjuvaziden beslenen, burjuvaziyle iktidar paylaşımı yoluna giden, nihayet de egemenliği burjuvaziye bırakan bir grubu karşılamaktadır.

Oysaki Mustafa Kemal Atatürk, devrim boyunca zamanın koşullarına bağlı olarak hedefine ulaşmak için egemen sınıflarla (eşraf, ayan) işbirliği yapmış, fakat hiçbir zaman iktidarı onların eline bırakmamıştır. Diğer bir deyişle onlardan Türkiye’de sanayi ve ticareti geliştirmek amacıyla faydalanılmıştır.

Aşağıdan yukarıya devrim ise aşağıdan gelen toplumsal dalganın üzerinde yükselir. Toplumsal devrimin tek hedefi toplumsal ilişkileri, mülkiyet ilişkilerini ve yukarıdan düzenleyici iktidar ilişkilerini alaşağı etmek ve değiştirmektir. Örneğin Fransız Devrimi toplumsal bir devrim olarak ortaya çıkmış, Jakobenlerin iktidara gelmesiyle bir burjuva devrimine dönüşmüştür. Bu çerçevede Kemalist devrim işçi, köylü ve ezilen yığınların inisiyatifiyle yapılan bir devrim olmadığı için toplumsal devrim kategorisine de girmez. Kemalizm, Türk milletine özgü bir devrimdir ve herhangi bir sınıflandırma içine sokulamaz.

Sonuç itibariyle Kemalizm veya Atatürkçülük (ikisi birbirinden farklı şeyler değildir) ulus çıkarlarını ön planda tutarak çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşmayı hedefleyen, sürekli gelişen ve dönemin şartlarına göre tekrar yorumlanabilen, laik-demokratik bir Cumhuriyet rejimini

savunan, halkın bütünüyle modernleşmesi gerektiğini öngören akılcı bir öğretilerdir. Kemalizm’i eleştirmek ise bu ilkelerin tam

tersi olan dogmatizmi savunmakla eşdeğerdir ve Atatürk’ü, ilke ve inkılaplarını itibarsızlaştırma kampanyasından ibarettir. Kemalizm’in çağdışı olduğunu ileri sürmek de “inkılapçılık” ilkesini bilmemenin bir tezahürüdür. Bugün içinde bulunduğumuz dikta rejiminden kurtulmanın tek yolu Kemalizm’dir.

“Biz her şeyi gençliğe bırakacağız... Geleceğin umidi, ışıklı çiçekleri onlardır. Bütün ümidim gençliktedir.”

Kemal ATATÜRK

ENSTİTÜLERİ

ÜLKENİN GENEL DURUMU

1 930'larda ülkemizde okuma yazma oranı özellikle köylerde çok düşüktü. Bunda yaşanan yoksulluğun etkisi büyüktü. Ülkede sermaye birikimi yoktu, sanayi gelişmemişti. Üretim ihtiyaç vardı. Halkın geçim kaynağı da tarımdı. Yeni bir devlet kurulmuştu ve birçok alanda devrimler yapılıyordu. Cumhuriyetin kurucuları, yapılan devrimlerin kalıcılığının vatandaşın eğitim seviyesiyle orantılı olacağını düşünüyorlardı ve sosyal hayatı da düzenlemek istiyorlardı. Devrimlerin daha kolay benimsenmesi için eğitimin önemli olduğunu düşünüyorlardı. Ancak ülkemizin gelişmesi köylerdeki gelişmeye de bağlıydı. Fakat köylerde ne bu devrimleri benimsetecek şekilde eğitilmiş öğretmenler ne de bu devrimlerin alınıp daha ileriye götürüleceği okullar vardı. Köylerimizin yolları dahi yoktu. Neyse ki bu durumun farkında olan insanlar vardı.

KURULUŞU VE FİKİR BABALARI

Her ülkenin bir eğitim metodu vardır. Burada önemli olan, o metodunun ülkenin ihtiyaçlarını ne kadar karşılayabildiğidir. Eğitim metotları ülkenin hedefleri doğrultusunda şekillenmelidir. Genç Cumhuriyet, eğitim yöntemleri konusunda arayış içerisindeydi. Uygulanacak eğitim modeli daha öncekilerden farklı olmalıydı. Öncelikle 1926'da dört Köy Muallim Okulu kuruldu. Ardından 1935 yılında İlköğretim Genel Müdürlüğü görevine atanan İsmail Hakkı Tonguç, dönemin Milli Eğitim Bakanı Saffet Arıkan'a bir rapor sundu. Bu rapor Köy Enstitülerinin açılışına temel oluşturuyordu. Atatürk ve İsmet İnönü de bu projeyi destekliyordu. 1936'da Eğitimciler Kurulunun kurulması ve Köy Muallim Mektepleri kuruldu. 1938 yılında Milli Eğitim Bakanlığı'nın başına gelen Hasan Âli Yücel, İsmail Hakkı Tonguç ile bu projeyi daha ileri bir seviyeye taşıdı ve 17 Nisan 1940'ta Köy Enstitüleri kuruldu.

Köy Enstitüleri'nin özgünlüğünü Hasan Ali Yücel; "Biz bu müesseselere köy öğretmeni okulu demedik. Çünkü evvelce bu isimde müesseseler vardı. Bunları ona bağlamak istemedik. Bunlar yepyeni şeylerdir." sözleriyle ifade etmiştir.

KURULUŞ AMACI

Osmanlı döneminde eğitim, medreseler ve mahalle mektepleri aracılığıyla yapıyordu. Bu okullar itaat eden, araştırmak yerine kolaya kaçıp biat etmekten hoşlanan insanlar yetiştiriyordu. Köy Enstitüleri ile haklarının bilincinde olan, düşünen, araştıran ve sorgulayan bireyler yetiştirmek isteniyordu. Kalkınmanın üreten, kendini sürekli geliştirme çabasında olan insanlarla mümkün olacağı düşünülüyordu. Amaç yoksul köylü çocuklarının eğitimine olanak sağlamaktı. Köylere her konuda destek verecek, donanımlı öğretmenler yetiştirmekti. Köylülerin tarım, hayvancılık, sağlık, okuma yazma gibi ihtiyaçlarını karşılayabilecek nitelikte insanlar yetiştirmekti. Bu amaçlar doğrultusunda yetişen öğretmenler köylere geri dönüyordu. Enstitülerde öğrendikleri bilgileri köylülere aktarıyorlardı. Geleceğin Türkiye'sini kuracak çocuklar ilkokullarda bu öğretmenler tarafından yetiştiriliyordu.

ÖĞRETİLEN DERSLER

Köy Enstitüleri özellikle tarıma elverişli arazilere yakın yerlerde kuruluyordu. Ülkenin büyük kısmının geçim kaynağı tarımdı ancak köylülerin bu konudaki bilgi ve deneyimleri sınırlıydı. Bu nedenle enstitülerde öğrencilere alternatif tarım teknikleri öğretilirdi. Daha modern yöntemlerle tanışan köylüler topraklarını daha verimli şekilde işleyeceklerdi. Günümüzde geçerli olan ezberci eğitimin aksine; "iş için iş içinde eğitim" ilkesi geçerliydi. Köy Enstitüsü'nü bitiren bir öğretmen sadece bir ilkokul öğretmeni olmuyor aynı zamanda ziraat, sağlık, duvarcılık,

demircilik, terzilik, balıkçılık, arıcılık, bağcılık ve marangozluk konularını da uygulamalı olarak öğreniyordu. Buradaki uygulamalı eğitim kısmı belki de en çok önemsenmesi gereken kısımdır. Köy Enstitüleri'nde bir konu sadece anlatılarak geçilmiyor, öğretilenlerin daha iyi benimsenmesi ve kalıcı olması için uygulamalı şekilde gösteriliyordu.

Enstitülerde uygulanan dersler ve ağırlıkları şu şekilde oluyordu:

1 - Kültür dersleri: Çalışmaların %50'sini kapsardı. Türkçe, Matematik, Tarih, Coğrafya, Yurttaşlık Bilgisi, Fizik-Kimya, Tabiat Bilgisi vs.

2 - Tarım çalışmaları: %25 tarla ve bahçe işleri, ahır ve kümes hayvancılığı, arıcılık.

3 - Teknik dersler: %25 demircilik, marangozluk, yapıcılık. Kızlar için bıçkı, dikiş, örgü, dokuma, el sanatları.

Bu derslerin uygulamasıyla ilgili 4 ilke ise şunlardır:

1. El yazısı ve resim-iş dersleriyle ilgili önemli konular için, bir ya da birkaç hafta sürmesi durumunda ve günün ya da haftanın belli saatlerinde ders göstermek üzere bir grup ya da sınıf öğrencisine kurslar açılabilir.

2. Her sabah, on beş dakikadan az ve yarım saatten çok olmamak üzere jimnastik hareketlerine ve haftanın en az dört gününde de yirmişer dakikalık zaman, müzik alıştırmalarına ayrılır.

3. Ders uygulamaları, öğrenci gruplarına ayrılmak suretiyle köy ilkokullarında, çizelgede yazılı ders saatlerinin dışında yapılır.

4. Tarım derslerine kız ve erkek bütün öğrenciler devam eder. Yalnız, tarım çalışmalarında kız ve erkek öğrencilerin özelliklerine göre konular seçilir.

Örneğin, öğrencilerin kendi açtıkları su kanalları üzerinde bileşik kaplar kuralı; demir işleri atölyesinde ya da kiremit ocağında ısının etkisi; doğum, çimlenme, büyüme tarlada ya da hayvan ahırlarında gösteriliyor yani sağlam ve bilimsel bilgi öğretimine önem veriliyordu. Kuram-uygulama ilişkisi hiçbir zaman gözden kaçırılmıyordu. Ayrıca Köy Enstitüleri'nde öğrenciler, devletin fazla olmayan bir yardımıyla bile işlerde çalışarak hem kendi yurtlarını, dersliklerini ve diğer gereksinimlerini yapmışlar hem de aldıkları genel kültür ve meslekî bilgiler ile köylerin yapılanması için gerekli olan beceriyi kazanmışlardır. Bunlar, işi bilen öğretmen ve usta öğreticilerin rehberliği altında gerçekleşmiştir.

Köy Enstitüleri'nin bir başka önemli özelliği ise sanata verdiği önemdir. Enstitülerde öğrenciler en az bir müzik aletini çalmayı öğreniyordu. Ruhi Su ve Âşık Veysel derslere girip öğrencilere bağlama çalmayı öğretiyordu. Müzik grupları kuruluyor, yıl sonu etkinliklerinde konserler veriliyordu. Öğrenciler, Hasan Âli Yücel döneminde Türkçeye tercüme ettirilen klasikleri okuyordu. Ayrıca halk oyunlarını öğreniyorlar, sabah sporunu zeybek oynayarak yapıyorlardı ve bu oyunları yılsonlarında sergiliyorlardı.

KAPATILIŞ SÜRECİ

Köy Enstitüleri'nin resmi kapatılma tarihi 27 Ocak 1954'tür. Ancak burada dikkat edilmesi gereken yıl Hasan Âli Yücel'in istifasını verdiği ve İsmail Hakkı Tonguç'un görevinden alındığı 1946 yılıdır. Bu yıla kadar yukarıda belirttiğim şekilde eğitim-öğretimi sürdüren Enstitüler, bu yıldan sonraki süreçte sıkı sıkıya bağlı oldukları temellerden uzaklaştırılmıştır. Devletin yardımının azalması ile uygulamalı eğitim sınırlandırılmış, "iş için iş içinde eğitim" prensibinden ezberci eğitime geçiş yapılmıştır. Okutulan kitaplar za-

rarlı ve tehlikeli görülerek toplatılmış, kız ve erkek öğrencilerin birlikte okuması, kurulduğu günden itibaren gelen tepkilere dayanılamayarak yasaklanmış ve karma eğitime son verilmiştir. Aslında memleketimizin başına gelen en güzel şeylerden biri olan bu kurumların ömrünün pek uzun süreli olmayacağı belliydi. Çünkü henüz kurulmasını sağlayan yasa çıkmadan tartışmalar başlamıştı. TBMM'ye kayıtlı 426 Milletvekilinden 148'i (içlerinde Celal Bayar ve Adnan Menderes'in bulunduğu ve daha sonra Demokrat Parti'yi kuracak olan grup) yasanın oylamasına gelmemişti ve yasa, gelenlerin oylarıyla kabul edilmişti. Ancak kabul eden gru-

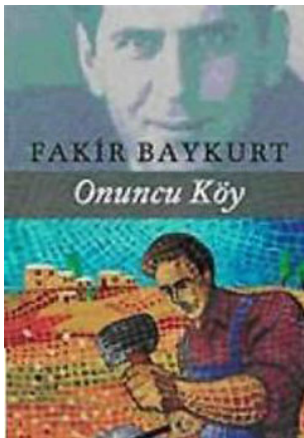

bun içerisinde de zamanla çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Kız ve erkeklerin birlikte okumasını olması gerekenden farklı yorumlayan bu kesimler; merak eden, araştıran, yaşadığı düzene ve yönetimi sorgulayan, yönetime katılma becerisine sahip bireylerden rahatsız olmuştu. Muhalefetin enstitülere yönelik saldırı ve dedikoduları, zaten çocuklarını okullarından almaya dünden razı olan aileleri korkutmuştu. 1945 yılında meclise gelen 'Çiftçi-yi Topraklandırma Kanunu' ile sesini iyice yükselten muhalefet, bu sayede yanına köy ağalarını da alıyordu. Parti içinden ve dışından artan tepkiler İsmet İnönü'yü zor durumda bırakmıştı ve İsmet İnönü, Cumhuriyetin eserleri içerisinde en kıymetlisi ve en değerlisi saydığı Köy Enstitüleri'nin, kendine özgü özelliklerinde değişikliğe gitmek zorunda kalmıştı. 1954 yılında da DP döneminde ise enstitülerin eğitimine tamamen son verilmiştir.

KÖY ENSTİTÜLERİNDEN MEZUN OLMUŞ ÜNLÜLER

Etkin olduğu kısa döneme rağmen Köy Enstitüleri'nde birçok sanatçı ve edebiyatçı yetişmiştir. Fakir Baykurt, Ümit Kaftancıoğlu, Talip Apaydın, Mahmut Makal, Mehmet Başaran, Pakize Türkoğlu, Hatun Birsan Başaran, Ali Dünder, Mehmet Uslu ve Dursun Akçam gibi yazar ve düşünürler bu okullarda yetişmişlerdir. Bu kişiler eserlerinde gittikleri köylere ve köylerin sorunlarına sık sık yer vermişlerdir.

Melih Can Fırat.

DÜNYANIN GÖZÜNDEN KÖY ENSTİTÜLERİ

Köy Enstitüleri özgünlüğü sayesinde tüm dünyanın dikkatini üzerine çekmiştir. Birçok eğitimci, aydın ve bilim adamı tarafından incelenmeye alınmış ve dünya ansiklopedilerine bir Türk buluşu olarak geçmiştir. İşte Köy Enstitüleri ile ilgili söylenmiş bazı tümceler:

- "Kız ve erkek öğrencilerin oluşturduğu bir müzik topluluğu, bize verdikleri Batı müziği konserinde Beethoven ve Mozart'ın bazı parçalarını hatasız çaldılar." (Alman Prof. Schwartz-Kessler, Cumhuriyet gazetesi)
- "Köy Enstitüleri yeni "bir köylü intelligentsi" yaratmıştır. (Le Monde gazetesi)
- "Son yıllarda tasavvurumdaki okullar Türkiye'de kurulmaktadır. O da Köy Enstitüleri'dir. (Prof. John Dewey)
- "Köy Enstitüleri, Kemalist Türkiye'nin kendine has, özel bir buluşudur. (Frederick W. Fernau)
- "Dünyanın hiçbir yerinde böyle yararlı ve anlamlı kurumlar görmedim. (George Duhamel, Fransız düşünürü)
- "Siz demokrasiye ulaşmanın gerçek yolunu bulmuşsunuz. Bu Enstitüler, dengeli ve ahenkli bir toplum tipinin garantisi. Enstitülerinizde memleketinizin kendi bünyesinden fıskırma kuvvetli, sağlıklı bir gençlik buldum. (Miss Jeannete Rakin, Amerikan Kongresi'nin kadın milletvekili)
- "Aradığımızı, istediğimizi burada bulduk. Çağın gereklerine ve çevre koşullarına uygun eğitim kuruluşları oldukları için çok beğendik. Biz de uygulayacağız." (Tayland Öğretmen Okulları Genel Müdürlüğü)
- "Türk köylüsünün okumasını, devrim ilkelerini öğrenip hakkı korur bir güce kavuşmasını çekemiyorlardı. Ödleri kopuyordu bundan." (Nadir Nadi, Cumhuriyet)
- "Eğer Köy Enstitüleri yöntemleri yürütülseydi, eğer Köy Enstitüleri devam etseydi, bugün Türkiye'de okuma yazma bilmeyen vatandaş kalmayacak, kafası ışımayan köylü mumla aranacaktı." (İlhan Selçuk, Oluşum dergisi, aynı sayı)

FENERBAHÇE NEDEN HEDEF ALINDI

17 Aralık'ın intikamını 17 Ocak'ta Aziz Yıldırım'dan almak isteyenlerin unuttukları bir şey vardı: GEZİ RUHU...

Yandaş olmayı son yıllarda gelenek haline getirmiş, kısa ve öz olarak **"Penguin Medyası"** olarak açıkladığımız, siyaset dışında spor branşlarına da bulaşan medya, futbolu da endüstriyel bir şekilde ele geçirmiş oldu.

3 Temmuz sabahı gerçekleşen Şike Davası nasıl oluyor da uzadıkça uzuyor? Ardından Fenerbahçe Avrupa'ya gidemiyor...

Fenerbahçe 1 yıl sonra Avrupa Ligi'nde yarı final oynadı ve elendi. Bu süreçten sonra davalar bir anda tekrar konuşulmaya başlandı ve bu durum ülkemizdeki diğer hukuksuzluklar gibi klişe bir dava haline geldi. Bu faşist yapı, adeta halkımızın ağzında sakız oldu diyebilirim.

Gündem 17 Aralık yolsuzluk operasyonlarıyla karışmış durumdayken ve cemaate yakın olduğu bilinen isimlerin yaptığı vurgunla hükümetin değişmesi beklenirken Aziz Yıldırım'ın hapis cezası onandı. Peki bu hukuksuzluklar neden tam da hükümetin işleri kendi lehine çevrilirken açıklanıyor?

Hükümet adeta 17 Aralık yolsuzluk hamlesinin intikamını 17 Ocak'ta Aziz Yıldırım'la almak istedi ama unuttukları bir şey vardı: GEZİ RUHU!!!

Gezi direnişi sırasında, Çarşı grubunun önderliğinde Fenerbahçe'nin sol görüşlü grubu Sol Açık ve sosyal gruplardan UNİFEB ile Vamos Bien de direnişe destek vermişti. Galatasaray da Tek Yumruk grubu olarak Gezi'de bulunmuştu.

En önemlisi ise Gezi Parkı direnişi sırasında Eskişehir'de dövülerek öldürülen Ali İsmail Korkmaz için bestelenen marş söylenirken taraftarlara verilen gurur ve cesarettir. **"ALİ İSMAİL KORKMAZ, FENERBAHÇE YIKILMAZ"** sözleri Fenerbahçe taraftarı olan ve genç yaşında hayatını kaybeden Ali İsmail'e adanmış bir direniş simgesidir. Belki de

futbol tarihinde ilk defa bir marş bu kadar iç sızlatmıştır...

Unutmadan söylemeliyim ki Yargıtay'ın kararı açıklandığında Aziz Yıldırım Fransa'da ailesiyle tatil yapıyordu. Gelip gelmemek onun elindeydi ama karara saygı duyup İstanbul'a geldi. Ancak asıl soruyu erkenden sormak istiyorum:

Bu alçak, kapitalist ve global dünyanın bir elçisi olan şahıs Türkiye'de ilk önce huku ve halkın refahını bozmuşken son olarak sokakta top peşinde koşan çocuğun hayali olan futbol branşını neden zedelemişti? Konuya farklı bir açıdan yaklaşmak gerekirse, Aziz Yıldırım ile iş dünyasında anlaşılmadıkları için faturayı Fenerbahçe taraftarına kestiler. Taraftar boş durur mu? Durmaz. İsyan ettiler, biber gazından önce tadımlık, daha sonra ise fazlasıyla tadarak neredeyse alışkın hâle geldiler...

Bu yaşananlar aslında Fenerbahçe'yi değil tüm Türk sporunu mahvediyor. 2002'den önce Dünya Kupası üçüncülüğümüz ve Galatasaray'ın UEFA Kupası zaferi vardı. Bu sevinçler yaşanırken Başbakan Bülent Ecevit'ti. Bütün sporlar halkındı. Halkçı Ecevit de halkındı. Ancak bugün, başta futbol olmak üzere bütün branşlarda tipik bir özelleştirme vakası yaşanıyor. **Merak ettiğim ve cevabını alamadığım diğer bazı soruları soruyorum:**

1)Yandaş iş adamları ihale alamayınca kazanan hapse mi giriyor?

2)Bir şahıs hedef gösterildiğinde başında olduğu kurum neden hedef alınıyor?

3)Bu kurum üzerinden neden siyaset yapılıyor?

4)Siyaset yapılırken neden yeni senaryolar uygulanıyor?

Sinan SERİN.

Geçtiğimiz günlerde Rusya, Avrupa basketbolu adına bir şölene ev sahipliği yaptı. Türkiye'den Galatasaray Odeabank, Fenerbahçe ve Kayseri Kaski'nin yer aldığı FIBA Kadınlar Avrupa Ligi'nde finale iki Türk takımı damgasını vurdu.

Galatasaray Odeabank, Fenerbahçe, Kayseri Kaski ve Rusya'dan Spartak Moskova'nın bulunduğu 8. Final A Grubu maçları sonucu yarı finale taşınan isimler belli oldu. Fenerbahçe gruptan lider çıkarken Galatasaray da onu takip etti. Gruplarda Kayseri Kaski'yi 64-58, Galatasaray Odeabank'ı 68-66, Spartak Moskova'yı ise 58-57 yenerek grubu lider tamamlayan Fenerbahçe yarı finalde Fransız temsilci Tango Bourges'i de 59-50 mağlup ederek finale adını namağlup yazdırdı. Finalin bir diğer adı olan Galatasaray Odeabank ise gruplardaki ilk maçında Spartak Moskova'yı 68-61 mağlup ederken ikinci maçında Fenerbahçe'ye 68-66 mağlup oldu. Son maçında ise Kayseri Kaski'yi 58-56 yenerek grubu ikinci sırada tamamladı ve yarı finale yükseldi. Yarı finalde sezonun favorisi gösterilen, en yüksek bütçeli, aynı zamanda son şampiyon UMMC Ekaterinburg'la eşleşen Galatasaray Odeabank, adından uzun süre bahsettirecek bir mücadele sergiledi. Alba-Torrens'in 29 sayı elde ettiği bu maçta Galatasaray Odeabank farkı 25 sayıya kadar çıkardı. 70-77 Galatasaray Odeabank galibiyetiyle tamamlanan maçla finalin ikinci ismi de belli olmuş oldu.

Türkiye derbisinin yaşandığı Avrupa Ligi finalinde ezeli rakiplerin mücadelesi daha başlamadan Türk basketbolu galibiyetini ilan etti. Işıl Alben'in göz dolduran savunma performansı ile başlayan final maçında top kayıplarının iyi değerlendiril-

mesi ve isabetli atışlar, ilk periyodu 26-7 Galatasaray Odeabank lehine sonuçlandırdı. İkinci çeyrekte hücum ribauntları ve Bibrzycka'nın üçlükleriyle güç bulan Fenerbahçe farkı 13'e düşürdü. Fenerbahçe, Birsal Vardarlı ve Pondexter'in sayılarıyla oyuna tutunurken Galatasaray Odeabank orta atışlardaki isabetleriyle farkı korudu ve 42-29'luk sonuçla devreyi tamamladı. Galatasaray Odeabank'ın ikinci devrede de devam eden güçlü savunması, Şebnem Kimyacıoğlu'nun isabetli üçlükleri ve performansı ile kendini ön planda tutan Sancholyttle sayesinde, Potanın Sultanları Fenerbahçe'yi 69-58 yenerek Avrupa Şampiyonu oldu. Turnuvayı 13,7 sayı, 3,8 ribaunt ve 2,8 asistle tamamlayan Alba-Torrens Avrupa Ligi'nde 8'li finalin en değerli oyuncusu seçildi.

2013-2014 süreci yüzümüzü güldürecek gelişmelere muhtaç olduğumuz özel bir dönemdi. Yaşanan günlerin, verdiğimiz kayıpların omzumıza yüklediği sorumlulukla devam ettiğimiz bu günlerde önce Ekrem Memnun'un öğrencilerinin adını finale yazdırması, ardından Fenerbahçe'den gelen güzel haber bize yeni bir soluk oldu. İki Türk takımının damgasını vurduğu bu görkemli turnuva sayesinde dünya basını bu defa başarı hikayemize yer verdi. Önce bize bu gururu yaşatan Avrupa Şampiyonumuz Galatasaray Odeabank'a, daha sonra ise bir an olsun gözünü zirveden ayırmayan Fenerbahçe'ye teşekkürlerimizi iletiyoruz. Gündemimizin bu denli karanlık olduğu günlerde böyle güzel haberlere daha fazla ihtiyacımız olacak...

Naz ÖZDAŞ.

Almanlardan ERDOĞAN'A BÜYÜK TEPKİ

Der Spiegel'de yayınlanan, "Cehenneme kadar yolun var, Erdoğan" başlıklı haber sosyal medyada büyük tepki topladı.

AKP'liler, Hasnain Kazim imzalı habere, Twitter'da kurdukları #ScherDichZumTeufel-DerSpiegel (Cehenneme kadar yolun var, Der Spiegel) Hashtag'i ile tepkilerini gösterdiler.

Der Spiegel bunun üzerine gelen tepkilere cevap niteliğinde #ScherDichZumTeufelDerSpiegel başlığı ile, ikinci bir haber yayınlandı.

Bununla da yetinmeyerek web sayfasında bu haberin Türkçe çevirisine yer verdi.

İşte Türkçe tercümesi ile Der Spiegel'de yayınlanan o haber.

"Bir maden faciasi Türkiye'yi sarsıyor, madeni işleten firma yetersiz açıklamalar yapıyor, hükümet uygun olmayan tepkiler veriyor. Faciadan kurtulanlar ve madende yaşamlarını yitirenlerin yakınları öfkeli. Erdoğan taraftarları eleştirilere öfke ile yanıt veriyorlar - ve SPIEGEL ONLINE'da bundan payını alıyor.

Soma artık bütün dünyada tanınıyor. Çünkü oldukça fazla basın mensubu bu hafta Türkiye'nin batısında kalan bu ilçeden dünyaya haber geçtiler. Bunu, yapacak daha iyi işleri olmadığından değil, bilakis Soma'da haber değeri olan trajik olaylar yaşandığından yaptılar. Gazeteci araştırır, bilgi verir, sınıflandırır, analiz yapar ve yorumda bulunur.

Soma'da hafızalara kazınan sahneler yaşandı. Salı günü yaşanan patlamanın ardından peşpeşe cesetler kömür ocağından dışarı çıkarıldı. Resmi rakamlara göre 302 maden işçisi hayatını kaybetti. (17 Mayıs tarihi itibarıyla Enerji Bakanı Yıldız'ın yaptığı açıklamaya göre 301 kişi bu faciada hayatını kaybetti). 284 naaş şu ana kadar madenden çıkarıldı, 18 işçinin hala yer altında olduğu tahmin ediliyor. Hiçkimse onların hala hayatta olabileceğine ihtimal vermiyor.

Düzinelerce naaş aynı anda toprağa verildi, me-

zarlıklarda katlanılması zor sahneler ortaya çıktı. Aynı durum ebeveyn, çocuk ve kardeşlerin yakınlarını tespit ettikleri morglarda da söz konusuydu. Bu tür olaylarda her zaman olduğu gibi, bir yandan ölenlerin yakınlarıyla konuşmak, diğer yandan onların yasını daha da ağırlaştırmamak, acılarını daha da artırmamak isteyen biz gazeteciler kendimizi hassas bir durumun içerisinde bulduk.

Hükümete öfke

Birçok gazeteci ağlayan bir adamın ya da kendini kaybetmiş bir kadının üzerine üşüş-tüklerinde insanların şunu söylemesini bekledim: Yeter, artık yeter! Ancak bunun yerine anlatmaya ve yanıtlarını bugüne kadar hala almayı bekledikleri sorular yöneltmeye başladılar.

İnsanlar Başbakan Recep Tayyip Erdoğan hükümetine öfkeli. Böyle bir facianin nasıl olabildiğini, uzun zamandır talep edilen güvenlik önlemlerinin neden alınmadığını, güvenlik standartlarına neden uyulmadığını bilmek istiyorlar. Ancak iktidar sahipleri bu soruların yanıtlarını hala veremediler. Örneğin böyle bir facianin gerçekleşmemesi için şu ana kadar neler yaptıklarını ya da yeniden yaşanmaması için ne yapmayı düşündüklerini hala söylemediler.

Bunun yerine Erdoğan birçok insanın acımasız olarak gördüğü bir konuşma yapıyor. Bunun yerine Erdoğan'ın bir danışmanı bir göstericiye tekme atıyor ve samimi olmayan bir özürle yetiniyor. Bunun yerine Erdoğan'ın bir gençle iteleştiği videolar ortaya çıkıyor. Bunun yerine ölü sayılarının gerçeği yansıtmadığını söylemelerinin ardından maden işletmecisi Soma Holding maden işçileri ve kurtarma ekiplerine gazetecilerle konuşma yasağı getiriyor. Ne mutlu ki hepsi bu yasağa uymuyor.

DEĞİŞTİREBİLECEK**SEN** VARSIN

Sen varsan, bizde varız.

Arkadaşım,

Sana ihtiyacımız var. Senin bizimle
paylaşacaklarına ihtiyacımız var. Biz,
her renkten ve düşünceden insanı aramızda görmek istiyoruz.

Biz, seni aramızda görmek istiyoruz.

Bunca zaman sürekli bir şeyler yüzünden ayrıştırılmışken,
artık birleşmek istiyoruz.

Daha iyi eğitim, sağlık ve iş olanakları istiyoruz.

Geçmişteki hataları tekrar etmeyip
geleceğimiz beraberce şekillendirmek istiyoruz.

Artık hepimizin elini taşın altına koymasının zamanı geldi.

Sen varsan, biz de varız. Biz, seninle varız.

Bu yüzden diyoruz ki,
Geleceğini değiştirebilecek **SEN** VARSIN!

www.gencsenvarsin.com

**DÜNYANIN EN KASVETLİ YERLERİDİR
MADENLER**

**ANCAK
EN PARLAK ELMASLAR
ORADAN ÇIKAR**

**SABIR
VE
EMEK
İLE**

